

han blev, hvor der taltes til hans Følelse — smilte han snart, udbredte Armene mod Inger, kaldte Per sin Søn og gav dem med Taarer i Øjnene sin Velsignelse.

Hvorledes Frieriet i Grunden var gaaet for sig, vidste Per knap nok selv. Han maatte bagefter lade sig det fortælle af Inger, og hun fremstillede det paa en Maade, der ikke var fri for at kaste et lidt komisk Skær over ham. Hun sagde, at da hun ved de fremmede Præstefolks Bortgang vilde følge med Forældrene ud til Vognen, havde Per pludselig grebet hende om Haanden og holdt hende tilbage.

„Jeg havde virkelig nær skreget, saa haardt du tog! Du skulde bare vide, hvor ondt det gjorde.“

Hun sagde dette uden alt Skælmeri. Det var en alvorlig ment Beklagelse.

Ved en Konference inde i Præstens Stue var det bleven bestemt, at Forlovelsen skulde holdes hemmelig, indtil Per havde faaet sin Eksamen. Det var Fru Blomberg, der afgjort havde holdt derpaa, og Per havde villigt bøjet sig. Heller ikke Hofjægmesterinden maatte faa noget at vide før andre. *Det* havde Inger udtrykkelig forlangt. Men da Per kom tilbage til Kærsholm, gik det alligevel galt; hans Ansigtstudtryk røbede ham.

„De er bleven forlovet!“ udbrød Hofjægmesterinden, saasnart hun saa ham.

*

*

*

Per fik paany Lejlighed til at erfare, at som en Ulykke sjelden kommer alene, har ogsaa Lykken gerne Følgeskab. Et Par Dage senere modtog han et uventet Besøg. To af de Bønder, han Juledag havde truffet i Præstegaarden, kom en Formiddag kørende til Kærsholm og bad om at faa ham i Tale. Det var to høje, stoute, vadmelsklædte Mænd med megen naturlig Værdighed i deres ydre Optræden. Per bad dem sidde ned, og skønt han var saa ganske uforberedt og desuden manglede Øvelse i at tale med Bønder, kom det til en Forhandling, der strakte sig over det meste af et Par Timer. De to Mænd begyndte med udtrykkelig at erklære, at de ikke kom som Ud-